

Dansk
Armenier
mission

December 2019

TEMA
At være volontør

Min mor græd

Et møde med en ung mand der begyndte at læse teologi uden at vide hvilken omvæltning det kunne give i et menneskes liv. Nu har han været volontør i søndagsskoleprojektet 'Light to Kids' i et år, og vi møder ham i Dansk Armeniermissions lejlighed til en snak om tro og liv og børn.

Hvad skal man vælge at studere når man er færdig med studentereksamen? Det er et stort spørgsmål. Jeg valgte at skrive teologi som førsteprioritet, og derefter offentlig administration. Hvis man får et tilstrækkeligt højt gennemsnit til eksamen, får man opfyldt sit første ønske. Sådan gik det for mig, fortæller Shant Tumanyan, 19 år.

Vi sidder sammen en sval formiddag på altanen i Dansk Armeniermissions lejlighed i Jerevan. For et par dage siden var vi sammen til et kæmpe søndagsskoletræf i Sagmosavank, arrangeret af volontørerne i Light to Kids, og Shant er en af dem der nu har undervist i søndagsskoleprojektet gennem et helt skoleår.

- Jeg må indrømme jeg faktisk ikke vidste, hvad teologi dækkede over. Jeg havde aldrig læst i Bibelen, jeg kendte ikke Jesus Kristus og hans betydning i kristendommen. Så mit liv ændrede sig virkelig gennem det jeg lærte i timerne på studiet og gennem de kristne venner jeg fik, og ikke mindst fordi jeg begyndte at læse i Bibelen. Lærerne viste nogle veje, og så er det op til en selv at gå dem. Og det gjorde jeg.

Du har ingen fremtid!

- Da min mor hørte at jeg var optaget på teologistudiet, græd hun og sagde: »Nu får du aldrig noget arbejde, du har ingen fremtid!«. Men lidt efter lidt har hun dog vænnet sig til tanken og kan ligefrem sige at det nok er Guds vilje. Hun er kristen, går i kirke, men har aldrig læst i Bibelen, den kan hun ikke forstå, mener hun.

Shant har en stilfærdigt eftertænksom, selvstændig og præcis måde at udtrykke sig på. Sit engelsk har han lært dels i skolen, dels ved at se film og dels ved at tale med filippinske

indvandrere, han møder foran universitetet, og når han færdes på gaden.

Shant er født i Rusland og flyttede med sin mor og far til Armeniens sydligste region, Sunik, da han var fire år gammel, han taler russisk og engelsk og naturligvis armensk og er interesseret i mennesker fra andre kulturer.

- Og så er der Light to Kids-projektet. Jeg synes det er et godt projekt, for alt det jeg lærer om Gud, kan jeg give videre til børnene. Jeg skal ikke bare holde alt det for mig selv - sådan er Gud, han deler med os, så må vi også give hans gaver videre til andre.

- Det er sådan at vi lærer børnene noget om Gud i undervisningen, men de lærer også os volontører os noget om Gud. Jeg er begyndt at se Gud i børnenes øjne. Og Jesus siger at hvis vi ikke bliver som børn, kommer vi slet ikke ind i hans rige.

- Det er en god tjeneste at være i, at være med til at forandre menneskers liv, at hjælpe med det. Jeg prøver virkelig at gøre mig umage med at vise børnene hvem Gud er, men jeg synes det er et stort ansvar ... hvis man siger noget forkert, eller opfører sig forkert ...

Du er jo en apostel!

Er der noget du kunne tænke dig ændret i Light to Kids-konceptet?

- Jeg synes Light to Kids-konceptet giver frihed til at dele evangeliet så det passer til en. Der er ikke én bestemt måde. Og samtidig giver det nogle gode rammer. Det er værdifuldt at mødes med de andre volontører og tale om bibelteksterne og finde ud af gode måder at fortælle det videre til børnene. Og så er det også vigtigt at der er aktiviteter for børnene så de ikke kun skal sidde og lytte. Det tager præstekonerne sig af på en rigtig god måde. Og præsterne kommer tit til søndagsskolesamlingerne og velsigner børnene.

Shant har talt sig varm. Vi behøver ikke stille mange spørgsmål. Det er tydeligt at hans hjerte banker for Kristus og for børnene.

Nu får du aldrig noget arbejde, du har ingen fremtid!

Jeg ved nu ikke om jeg vil være lærer, når jeg er færdig med teologistudiet om et år. Det er et stort ansvar, og lønnen er dårlig. Men det glæder mig virkelig at se hvordan evangeliet med Guds hjælp skaber forandring i børnenes liv. Nogle var meget passive og generte i starten, efterhånden, lidt efter lidt, har de fået tillid og engagerer sig og vil gerne stille spørgsmål og svare på spørgsmål. Når man sætter sig hen og lægger armen om en forsigtig dreng og støtter ham, vokser hans selvtillid, og han lytter med større glæde til forkyndelsen. Jeg ved selvfølgelig ikke om det også sætter spor i deres hverdag, jeg håber det. Sådan er det jo gået med mig selv. Evangeliet har forandret mit liv. Jeg begyndte at bede. Før bad jeg måske en gang om måneden, efter jeg begyndte at læse i Bibelen, beder jeg hver dag. Nogle gange fordi jeg virkelig har behov for det, andre gange fordi det er blevet rutine.

- Jeg fortalte for nylig børnene at det er vigtigt at have et mål i livet, det havde apostlene, og vi må lære af dem. Så spurgte en af pigerne mig: »Hvad er *dit* mål i livet?«, og jeg måtte lidt beklemt sige: »Det ved jeg faktisk ikke...«. Dét syntes børnene ikke var ok. »Du er jo en apostel!« sagde de, »så må du også have et mål i livet!«. Og det må jeg give dem ret i! De kan også lære os voksne noget om livet, og at der må være en sammenhæng mellem det vi siger, og det vi gør.

Solen har varmet altanen op under samtalen, dråberne fra den køleskabskolde juicekarton har givet en våd plet på bordet. Vi går ned på legepladsen i gården og laver en fotosession på en bænk i skyggen. Så tager vi afsked, og Shant vandrer ud i Jerevans mylder. I næste uge venter to eksaminer på ham.

*Merete Bandak, bestyrelsesmedlem
i Dansk Armeniermission*

Perspektivrig brug af volontører

I Kirke-Danmark vækker det opsigt, at Dansk Armeniermission kan drive rigtig mange søndagsskoler i Armenien for et budget, der svarer til 1-2 søndagsskolekonsulenter. Samtidig er arbejdet frugtbar og voksende - uden at vi har øget budgettet markant.

Foto: Carsten Lundager

En stor del af hemmeligheden bag den løfterige udvikling skal søges i vores brug af præstekonerne i Armenien - samt vores brug af volontører. Uden det aktive engagement fra præstekonerne og volontørerne ville arbejdet ikke være muligt.

I Danmark har vi en frivillighedskultur - som også kristne organisationer (herunder søndagsskolerne i Danmark) nyder meget stor gavn af. Uden de frivilliges indsats kunne meget ikke løbe rundt. Sådan en kultur findes ikke i Armenien - endnu! Traditionelt har det været sådan, at man har måttet betale for at få gjort en indsats. Med vores rekruttering af volontører vil vi gerne være med til at påvirke den kultur. Væk fra »noget for noget« og hen til evangeliets kerne: Vi fik frelsen for intet - og vi giver det glade budskab videre for intet.

Vores vision har altid været at motivere armenske børn og unge til at sidde med »en åben bibel« - og læse i den sammen eller alene. Og det er slet ikke noget man historisk har været vant til. Historisk har traditionen, den gudstjenestelige liturgi og beretningerne om fortidens helgener, spillet en stor rolle i armeniernes gudsforhold. En vigtig del af arbejdet

med volontørerne - og præstekonerne - er samlingerne om den åbne bibel. Hvad vil Guds Ord sige til os **i dag**? Hvad får vi hver især ud af teksten - og hvordan skal vi forstå teksten? Kort sagt tilbyder vi vore frivillige et åndeligt fællesskab - og vi har mange vidnesbyrd fra de frivillige om, at det har haft stor betydning i deres liv.

Præstekonerne får en lille løn for deres arbejde i søndagsskolerne. Volontørerne får ikke løn, men små gaver - og et åndeligt fællesskab som også rækker ud over

landets grænser. Vi tilbyder nogle at komme til Danmark og deltage i KFS' påskelejr til stor inspiration for dem. Her møder de den åbne bibel og lovsangen - de udvikler sig - og vi glæder os med dem og takker for dem.

Samtidig skal det siges, at netop i år oplever vi en krise, når det gælder at få volontører fra Det teologiske Fakultet, så der må i denne tid afprøves nye veje. (Det kan man læse mere om i artiklen »Ingen volontører...«) Vi arbejder på og håber, at samarbejdet med fakultetet kan genetableres i løbet af den kommende tid - til gensidig glæde og inspiration.

*Peder Andreasen, bestyrelsesmedlem
i Dansk Armeniermission*

... vi giver det glade budskab videre for intet

Hillerød Provsti støtter unikt lejrcenter i Armenien i 2020

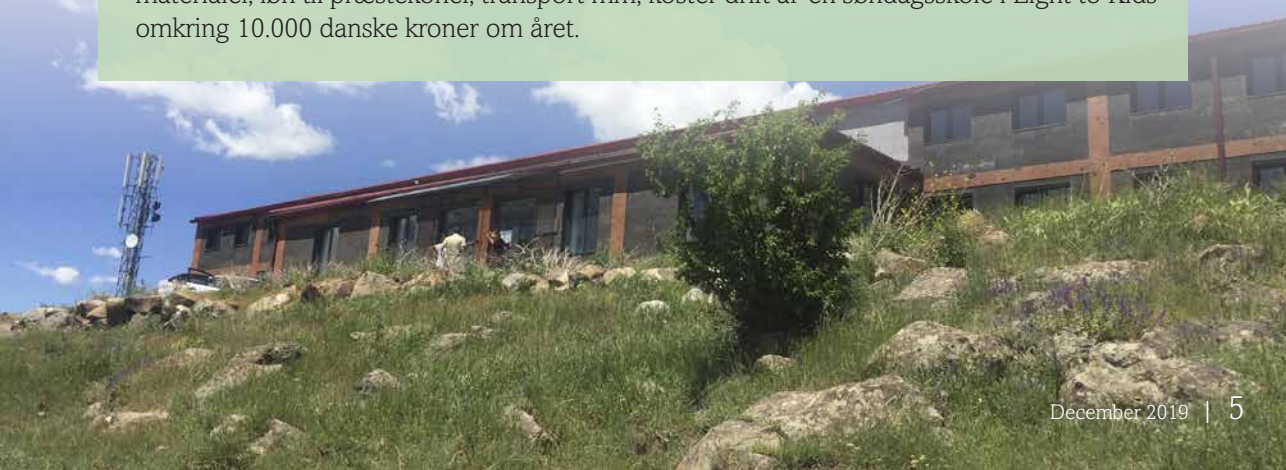
Saghmosavank er navnet på et kloster, der ligger i smukke omgivelser 30 kilometer fra Armeniens hovedstad Jerevan. I nærheden af klostret ligger et stort lejrcenter, som fornyligt er blevet givet til den armenske kirke. Målet er, at centret i fremtiden vil kunne bruges til at holde lejr for børn og unge i kirkens regi.

Der er imidlertid et problem - lejrcentret mangler alle former for inventar: Borde, stole, senge, køkkengrej, AV-udstyr mm. Dette har

Hillerød provsti valgt at samle ind til som missionsprojekt i 2020.

I Danmark har mange deltaget på børne- og ungdomslejre i kirkeligt regi og har her oplevet det særlige fællesskab med sang, bibelundervisning og sociale aktiviteter, som kendetegner en sådan lejr. Perspektivet er, at lejrcentret i Sagmosavank i fremtiden vil kunne danne optimale rammer for lignende lejre for søndagsskolebørn i Light to Kids.

Dansk Armeniermission ser store perspektiver i projekter, hvor et sogn samler ind til konkrete søndagsskoler i Light to Kids - fx til drift af en søndagsskole i et eller flere år. Med materialer, løn til præstekoner, transport mm, koster drift af en søndagsskole i Light to Kids omkring 10.000 danske kroner om året.

Lavash og Komitas

**Sona Papoyans påskelejroplevelser 2019
i Silkeborg**

- Det bedste var nok at stå og synge sammen med alle de andre, siger Sona Papoyan, 20 år. Jeg har aldrig før været med på en international kristen lejr, så det var virkelig en stor oplevelse. Sona fik - sammen med Armina som også er volontør i Light to Kids og læser teologi - muligheden for at deltage i KFS' påskelejr i Silkeborg, støttet af Dansk Armeniermission og KFS.

- Når unge er sammen i Den apostolske Kirke i Armenien, er det ikke sangen der mest knytter os sammen. Der er mange der ikke synger med. Jeg kunne virkelig godt lide sangene på påskelejren, siger Sona.

Vi sidder uden for på en restaurant centralt i Jerevan ved et cafebord med hver sin kolde vand. Sona har afsluttet de første fire år af teologistudiet og ser sig om efter arbejde. Hun er tilfreds med sin bachelor men tænker ikke

hun vil læse videre i dén retning. For øjeblikket arbejder hun som turistguide i Jerevan, og dét er sjovt. Faktisk så sjovt at Sona på sigt godt kunne se sig selv som leder af et stort turistbureau. Men det er fremtidsdrømme. Der skal arbejdes hårdt hvis de skal realiseres, erkender hun.

- Jeg lærte mange dejlige mennesker at kende på lejren. Særlig fra den internationale gruppe, siger Sona.

Hun fortæller at der var unge fra Tanzania, Nepal og Montenegro i gruppen, 14 i alt. De talte om mange kulturforskelle og problemer og andet, og kunne godt lide at hænge ud sammen.

- Vi var sammen i en engelsktalende bibelstudiegruppe. Jeg synes Rebekka der ledte gruppen var rigtig fin. Det var sådan at vi læste et enkelt bibelvers, og så talte vi om det. Det er faktisk meget anderledes end det jeg er vant til. Vi læser altid længere stykker og forsøger at få hele sammenhængen med. Måske var det en fordel at vi ikke skulle læse så meget, når det nu var på engelsk. Vi fik i hvert fald talt meget sammen. En anden god ting var også at vi fik bibeltimerne oversat til engelsk, det var jeg glad for.

Sona vender tilbage til den internationale gruppe:

- Min veninde fra Armenien, Armina, og jeg var de eneste i gruppen der kommer fra den ortodokse kirke, alle de andre var protestanter. Det gav en del diskussioner. For os betyder ritualerne en masse. Og jeg må indrømme at jeg nok synes, vi har en mere dyb forståelse af sakramenterne og af kirkens hellighed, men vi tror jo på den samme Gud og tilbeder Jesus Kristus som frelser.

Hvis Sona skal nævne andre gode oplevelser på lejren, svarer hun straks:

- Lavash og Komitas! Armina og jeg bagte armenske lavash (kæmpestore bløde fladbrød) og serverede tørrede frugter og andre delikatesser, det var en stor succes. Sona smiler da jeg spørger, om de bare sådan kan lave armensk mad ... selvfølgelig! Og så spillede de musik og sange af den armenske nationalkomponist Komitas. Den musik kunne deltagerne på påskelejren også mægtig godt lide.

Hvad Sona tager med sig hjem fra påskelejren, er først og fremmest venskaber, og det er ikke svært at holde dem ved lige. Facebook er en god hjælper. To søstre fra Montenegro er blevet hendes særlig gode venner.

Hvad ønsker du for verden?

Frihed! Jeg ønsker frihed for verden og for Armenien.

Hvad ønsker du for kirken?

Frihed! Og at vi holder fast i vores religion og ikke ændrer den.

Turen bød på mere end påskelejr: Der var tid til sightseeing i København, besøg i Vejle og i Legoland. Sona har taget Danmark til hjerte og takker for det hele.

Merete Bandak

**Jeg lærte mange
dejlige mennesker at
kende på lejren**

Ingen volontører ...

I Light to Kids, fortæller Nane, har vi nu arbejdet med volontører i 6 år. I løbet af den periode har vi haft 52 volontører. Sidste år havde vi 9 aktive volontører og 2 i reserve. Det gør mig så glad at tænke på ...

Hvad tager volontørerne sig af?

Volontørerne fungerer som lærere. De arbejder frivilligt en gang om ugen og tager til en landsby eller by. Der holder de bibellæsning, aktiviteter, diskussion og pilgrimstur.

Hvordan finder du volontører?

Der bliver annonceret på Det teologiske Fakultet. Der bliver også annonceret i Studenternes Råd.

Hvordan klæder du volontørerne på til opgaven?

Først holder vi et møde hvor vi lærer hinanden lidt at kende. Så fortæller jeg dem om Light to Kids-projektet og om de opgaver vi gerne vil have løst, og inviterer dem til at deltage.

Der er mange der gerne vil deltage. De har hørt om projektet på forhånd. Der er meget positiv feedback på fakultetet fra tidligere volontører. Efter denne introduktionsgang er der både pædagogisk, teologisk og psykologisk træning så de bliver klædt på så godt som muligt til at møde børnene.

**Som jeg ser det,
har vi brug for at få
opbygget tillid...**

Hvor længe er volontørerne ansat?

Volontørperioden er 1 år. Men de er meget velkomne til at tage flere perioder. En volontør har fx arbejdet i projektet i 4 år.

Får volontørerne løn?

De fleste får ikke løn. De får en lille julegave, en påskegave og en afslutningsgave. Og så får de opmærksomhed og mulighed for at komme på en pilgrimstur sammen og måske også en bibellejr. Jeg tror arbejds- og ungdomsfællesskabet betyder rigtig meget, og så oplever de at de lærer noget og får en masse erfaring og gode oplevelser.

Der er kun to volontører som får løn. De har været ansat som ulønnede volontører i mere end to år og har nu afsluttet deres teologiske studium og har fået nogle mere overordnede opgaver i projektet.

Hvilke udfordringer ser du når det gælder volontører i Light to Kids?

Der er faktisk en meget stor udfordring for arbejdet i år. Vi har slet ingen volontører! Samarbejdet med Det teologiske Fakultet fungerer ikke i år. Det kan der være flere grunde til. Jeg

tror sekulariseringen spiller en rolle, at de teologistuderende bliver optaget af noget der giver mere prestige. Men jeg er sikker på det nok skal vende, de vil få lyst til at se de store ting, de har hørt, Herren gør i vores arbejde.

Måske er det en overdrivelse at sige at vi slet ingen volontører har, for vi samarbejder med en præst som er blevet inspireret af vores arbejde, og han har en gruppe volontører i byen Biurakan hvor vi havde et ungdomsprojekt gennem DMR-U i 2010-2011. Han har 4 volontører.

Vi samarbejder desuden med Det kristne Uddannelsescenter i Echmiadzin og med deres lærere i Ashtarak-området.

Men når dét er sagt, så håber jeg meget at vores samarbejde med Det teologiske Fakultet kommer i gang igen. Som jeg ser det, har vi brug for at få opbygget tillid. Og vi har brug for nogle gode kontakter eller venskaber med personer i ledelsen.

Så dét er et forbønsemne: at vi igen kan få volontører fra Det teologiske Fakultet. Og at Gud må velsigne vores projekt i år hvor betingelserne er anderledes.

*Projektkoordinator Nane Khachatryan fortæller -
Merete Bandak spørger*

»Bare sig til hvis der er noget vi skal hjælpe med«

I 2003 var Mikkel Bandak volontør i Grækenland og Libanon for Dansk Armeniermission. Han kom senere med i bestyrelsen og har været med til at starte et samarbejde mellem Dansk Armeniermission og den armenske kirke i Libanon. Her fortæller han om sine erfaringer som volontør.

Hvordan kom du på ideen om at blive volontør for Dansk Armeniermission?

Da jeg var færdig i gymnasiet, havde jeg lyst til at prøve at opleve en anden kultur. Min farfar var fra Betlehem, og jeg havde dengang en onkel i Libanon, og derfor havde jeg særlig lyst til at komme til Mellemøsten. Jeg fandt ud af, at Dansk Armeniermission havde kontakt til den armenske kirke i Beirut og kontaktede dem, for at høre om det var muligt at rejse ud som volontør.

Det viste sig, at Dansk Armeniermission havde mulighed for at sende mig ud et halvt år til Grækenland og Libanon.

Hvad bestod dine opgaver i?

Jeg var først to måneder i Athen, hvor jeg boede ved den armenske evangeliske kirke, hvor Vicken Cholakian er præst. Her fulgte jeg med i hans arbejde med blandt andet hjemmebe-

søg til ældre fra menigheden, og jeg deltog i en børneklub og ungdomsgruppe i kirken.

Der var ikke så mange unge i kirken, så jeg var også med i en græsk protestantisk kirke, hvor der var flere unge på min alder.

Efterfølgende var jeg i Libanon, hvor jeg boede i den armenske bydel Borsj Hammoud i Beirut. Jeg fik en kontaktperson fra den armenske kirke, som skulle finde nogle faste opgaver til mig. Det viste sig dog lidt ef-

ter lidt, at der ikke rigtig var faste opgaver. Jeg tror, de opfattede mig som gæst; og en gæst skal helst ikke hjælpe til med noget.

Hvordan var din hverdag i Libanon?

Jeg havde sjældent et fast ugeprogram, men jeg fik lavet min egen rytme med at læse om formiddagen og gå en tur, og så var der ofte en aktivitet om aftenen, fx ungdomsgruppe eller sport - af og til holdt jeg et oplæg på engelsk i

... jeg kom virkelig ind under huden på den armenske kultur i Libanon...

en ungdomsgruppe eller på en skole. Jeg kom siden med i et klassisk orkester, hvor vi øvede en aften om ugen. Jeg fik også en god armensk ven, Levon, som var i militæret og havde meget fritid. Jeg spiste ofte hjemme hos ham og vi besøgte hans venner og tog på ture rundt i Libanon.

Jeg lærte mig en del armensk for at kunne begå mig. Til tider var det lidt hårdt, at jeg ikke havde så mange planlagte opgaver, og at jeg ikke havde andre danskere at tale men, men jeg blev ret god til at strukturere min hverdag.

Hvad har du fået ud af din tid som volontør, og hvordan har du kunnet bruge det i bestyrelsen for Dansk Armeniermission?

Man må nok sige, at jeg kom virkelig ind under huden på den armenske kultur i Libanon og lærte rigtig mange armeniere godt at kende. Jeg tror det gjorde indtryk på dem, at jeg tog derned alene - i en mellemøstlig kontekst betyder fællesskab og familie nok mere end i Europa, så det at tage af sted alene et halvt år som 19-årig er ret usædvanligt - måske derfor blev jeg vist særlig stor imødekommenhed. Jeg husker dog, at der gik lidt tid, inden jeg opfattede, at det ikke altid skulle tages bogstaveligt, når jeg blev inviteret hjem til nogen, jeg knap nok kendte, eller meget sent om aftenen blev spurgt om jeg havde

brug for hjælp til noget - Det er OK at takke nej første og anden gang, og hvis man så bliver spurgt tredje gang, kan man overveje at takke ja til tilbuddet.

Mit ophold dernede blev begyndelsen på et fællesskab med den armenske kirke i Beirut, hvor der efterfølgende har været flere danskere på besøg, blandt andet

en gruppe unge fra Lindeskovkirken i Nykøbing Falster og siden Johannes og Inger Christophersen som var volontører i 14 dage i sommeren 2016.

Vi har også flere gange haft besøg i Danmark af Hrair Cholakian, som er præst i en armensk evangelisk kirke i Beirut.

Jeg tror, at både armeniere fra Beirut og vi i Danmark har fået meget ud af at lære hinanden at kende som en del af det kristne fællesskab.

Mit ophold blev begyndelsen på et fællesskab med den armenske kirke i Beirut

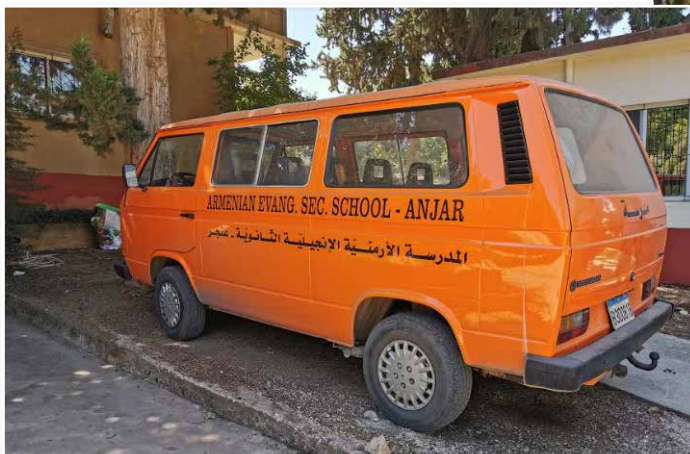
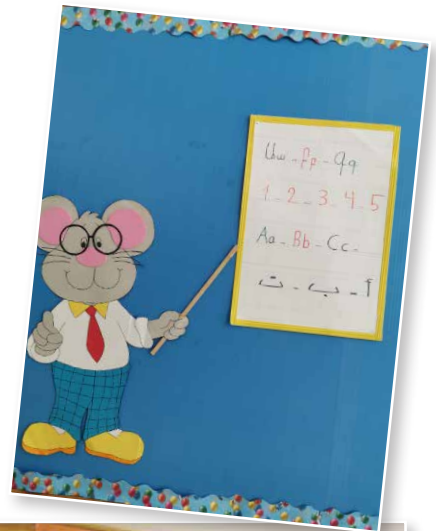
Indtryk fra en rejse til Libanon

- midt i september med Felix Rejser i samarbejde med Dansk Armeniermission

FRA ANJAR NÆR DEN SYRISKE GRÆNSE...

»Børnene må have viden og værdier, deres forældre må værdsættes og vindes«. Rolig og værdig sad den unge præst og skoleleder ved Armenian Evangelical Secondary School, Anjar. Han delte ud af sin viden om lokalområdet, vision for skolen og dens plads og kald i lokalsamfundet. Imedens blev kaffe serveret, lokaler omkring os duftede af sæbe og sydede af knofedt. Skoleåret skulle starte om få dage. Alligevel var der tid til at modtage os som gæster. Vi følte os velkomne midt i en hektisk dagligdag. Han var medrivende - han kunne sælge sand i Sahara - men var kaldet til at bringe kærlighed, tro og håb til et hjørne af Libanon.

Betty og Bjarne Nygaard

FRA BEIRUT, LIBANONS HOVEDSTAD...

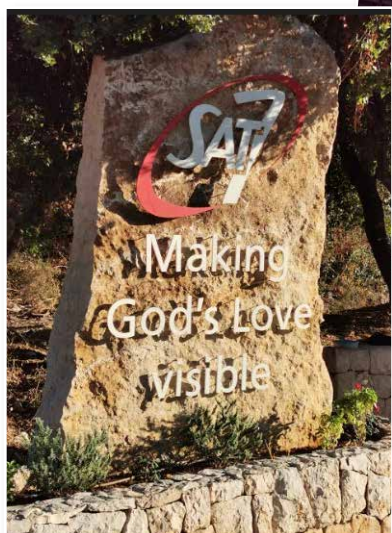
Gaderne snævre, husene slidte, men solen skinner her i det armenske kvarter i Beirut midt i september. Skolelederen havde nok at bære på, virkede lidt brugt. Begejstringen over at have noget særligt at bringe til kvarterets børn strålede dog fra hende. Med begejstring og glød viste hun rundt i den armenske skole, som ikke var af ny dato. Snart skulle skoleåret begynde. Det hele duftede af sæbe, knofedt hvirvlede af sted over gulve og vinduer. Kreativitet udfoldede sig blandt dem, der forberedte modtagelse af nye elever. Regelmæssigheden lød fra ophæng på skolestuernes vægge. Her mødte vi nogle kvinder, der ville videregive livsvigtige værdier til den opvoksende generation. Selv blandt slidte huse og kvinder blomstrer tro og håb, her skinner kærligheden. .

Betty og Bjarne Nygaard

SAT7

Vi besøgte SAT7s studie i Beirut og mødte Juliana, en fantastisk sprudlende og engageret kristen, der fortalte om SAT7s arbejde i Mellemøsten. Alene den arabiske kanal når 21 mio. Via TV-kanalen ønsker man at dele den kristne tro. Man styrker de kristne menigheder og når længere ud med evangeliet. De har fine faciliteter. De er i e-mail-kontakt med både børn og voksne, der stiller spørgsmål og har brug for hjælp. Vi fik et stærkt indtryk af, at der er tale om et fælles projekt - uanset om man er tekniker eller producer.

Ninna Braüner

KIRKE OG SKOLE

Der ligger en skole ved siden af de evangeliske armenske kirker. Det er godt tænkt. Forældre har brug for en skole til deres børn, og kirken ønsker at nå børn og unge med evangeliet. Vi mødte ledere og lærere, der havde et stærkt kald til at lede en menighed og drive skole. De viser åndelig omsorg og vil hjælpe børn og unge med faglige vanskeligheder og særlige behov. Udfordringerne er store. Der er mange sociale problemer. Der er brug for både forbøn og økonomisk støtte til armenierne i Libanon.

Ninna Braüner

SÅDAN KAN DU STØTTE

1) Giroindbetalinger

Gaver til arbejdet modtages på gironummer: 9007415. Hvis du benytter Netbank vælg girokort type 01. Via Netbank er det også muligt at bestille en automatisk overførsel fx hver måned.

2) Bankoverførsler

Til bankoverførsler benyttes registreringsnummer: 0994 og kontonummer: 9007415.

3) Mobilepay

72105.

FØLG MED

Vi udsender næste nyhedsbrev februar 2020. Du kan sende en mail til: armenien@privat.dk, hvis du ønsker at modtage vores nyhedsbrev pr. e-mail.

Du kan i øvrigt holde dig opdateret på Dansk Armeniermissions hjemmeside: armenien.dk og Dansk Armeniermissions facebookside: www.facebook.com/armeniermission/

Vi tilbyder at holde en sogneaften eller lignende om Dansk Armeniermissions projekter mv.

Se på hjemmesiden: armenien.dk eller kontakt Dansk Armeniermissions formand René Vejen Jensen på tlf. 97 13 26 99.

KOLOFON

Kontor og økonomi

Dansk Armeniermission
Katrinebjergvej 75
8200 Århus N.
tlf. 86 16 63 00
armenien@privat.dk

Konto

Registreringsnummer: 0994
Kontonummer: 9007415

Bestyrelse

René Vejen Jensen (formand)
Præstebakken 16
7480 Vildbjerg
tlf. 97 13 26 99 · rvj@km.dk

Peder Ø. Andreassen
Merete Bandak
Mikkel Bandak
Ingrid Bjerre
Hanne Frøkjær-Jensen
Peter Legarth
Michael Thomsen

Medarbejder i Armenien

Nane Khachatryan
nanekhachatryan@yahoo.com

Den armenske evangeliske kirke i Grækenland

Armenian Evangelical Church
Odos Lamias 30
Palea Kokkinia, Piraeus
Greece
Præst: Vicken Cholakian

Redaktør af bladet

Merete Bandak
mebandak@gmail.com
tlf. 30 20 47 52

Layout & tryk

Videbæk Bogtrykkeri A-S

Forsidebillede

Søndagsskoledag, juni 2019, afslutning på et undervisningsår, lejrcentret i Samosavank.

Armensk gata - nytårskage

Vores danske jul er fuld af traditioner, særligt hvad angår de mange forskellige retter, vi sætter på bordet i juledagene. Nogle har tradition for at spise kalkun, andre kan ikke undvære and. Nogle skal have ris á la mande for enhver pris, mens andre år efter år bager den samme lækre kager med figner og dadler og andet godt. Mange jule- og nytårsskikke er gået i arv gennem generationer.

Men hvad traditioner angår bliver vi nok alligevel overhalet af armenierne. Der er næsten ingen grænser for forberedelserne. Kvinderne tryller i køkkenet i mange, lange dage, for senere at kunne dække et bord, der bugner af alle de kendte og elskede retter, for gæsterne.

En af nytårsbordets kendinge er: Gataen. Gata er en sukkerbrødsdej, som bruges til meget forskelligt armensk bagværk. Men nytårsaften serveres den stor og rund og indbydende. Indeni gemmer der sig en lykkemønt. Den, der får mønten, kan få særligt mange ønsker opfyldt i det nye år.

ARMENSK GATA Á LA ELMIRA

Grunddej

200 g smør eller margarine
500 g mel
2 æg - en blomme tages fra til pensling
2 dl A38
1 tsk. bagepulver
2 tsk. husholdningseddike
1 knivspids salt

Smørcreme

100 g smør
200 g sukker
½ tsk. vanillesukker
100 g mel

En vasket og skoldet mønt

FREM GANGSMÅDE

Smørret eller margarinen smuldres i melet. De øvrige ingredienser tilsættes. Husk at tage en af æggeblommerne fra til pensling. Dejen æltes grundigt igennem med hænderne til den er smidig og glat. Under æltningen tilsættes lidt ekstra mel til dejen slipper bord og hænder. Lad dejen hvile.

Lav smørcremen.

Rul grunddejen ud til en cirkel på ca. 30 cm i diameter. Smør halvdelen af smørcremen ud over dejen. Fold dejen sammen fra kanterne ind over midten, så cremen lukkes godt inde. Rul igen dejen ud til en cirkel af samme størrelse som før. Smør dejen med den anden halvdel af smørcremen og læg den vaskede og skoldede mønt et sted, før dejen igen pakkes sammen og for sidste gang rulles i form. Rids mønstre med en gaffel og pensl til sidst gataen med æggeblommen.

Bages ved 200 grader ca. 40 minutter indtil gataens overflade er mellembrun.

God appetit, men pas på tænderne!